

Het is raar dat het zo ver gekomen is, dat weet hij zelf ook wel. Jarenlang is hij wielrenner, topsporter. Jarenlang hanteert hij het credo: vallen, meteen weer opstaan en daarna pas kijken wat er eigenlijk precies mis is. Om met schema's en programma's te werken aan het herstel en een rentree in het peloton.

Nu is er eerst een roes waar hij maar niet uit kan komen. Die begint op het moment dat hij op de grond ligt, in het Belgische Verviers. Denkt hij. Hij kan zich Jos Benders herinneren, de arts van de Stichting Service Médical, die in Nederlandse en Belgische koersen de renners tijdens de wedstrijden kan behandelen. Benders vraagt of Dekker weet wie hij is, of hij hem herkent. Dekker kan zich alleen zijn stem herinneren, weet niet waar of wanneer Benders de vragen aan hem gesteld heeft.

Hij herinnert zich het smerige, slecht onderhouden, Waalse asfalt niet, net zomin als het ritje in de ambulance naar het ziekenhuis van Verviers. In het ziekenhuis ziet hij de soigneur van Davitamon-Lotto, die met de tegelijkertijd gevallen Amerikaan Fred Rodriguez mee is gekomen. De soigneur is bij hem geweest, die heeft hij gezien. Nou ja, hij zit als een zombie in dat ziekenhuisbed, en ergens in de verte staat de verzorger. Hij ziet hem aan het einde van een soort tunnel.